

Zwolle verliest laatste hoedenwinkel

ZWOLLE - De sluiting van de hoedenzaak aan de Luttekestraat zat er al een tijdje aan te komen.

Nu de kogel door de kerk is, kijken moeder en zoon Ruesink toch met enige weemoed terug. "Hier is het vijftien jaar geleden allemaal begonnen."

In de loop der jaren hebben moeder en zoon hun aandacht steeds meer verlegd van consumentenverkoop naar groothandelsactiviteiten. Aanvankelijk noodgedwongen, omdat de hoedenzaak niet genoeg brood op de plank bracht voor twee gezinnen. "Vroeger kwam je met de hoed in het land door het ganse land. Hoorden bij een paar nieuwe schoenen ook een nieuwe hoed. Dat is steeds minder het geval." In die tijd had Zwolle ook meer dan tien zaken. Nu verdwijnt de laatste hoedenwinkel uit het Zwolse straatbeeld. Het zat er al een tijdje aan te komen.

De afgelopen tien jaar is de nevenverdienste hoofdzaak geworden. Groothandel Hatland is uitgegroeid tot een bloeiend bedrijf dat inmiddels tien mensen in dienst heeft en waar de groei nog lang niet uit is. "Eigenlijk hebben we de winkel steeds meer verwaarloosd", geven moeder en zoon toe. "Het ging op sommige momenten zo goed met Hatland dat we de medewerker van de winkel in de groothandel nodig hadden. En dan deden we de winkel weer op slot. Eigenlijk hoort dat niet."

De laatste jaren was de hoedenzaak beperkt open. De laatste maanden kunnen hoofddekselliefhebbers alleen op vrijdag en zaterdag nog terecht aan de Luttekestraat. "Maar toch,", constateert Robert Ruesink, "dit winkeltje doet me wel wat. Zonder deze zaak had Hatland niet bestaan. Wie had dat vijftien jaar geleden kunnen denken." Om zich heen kijkend komt bij Robert opeens het besef. "Ik heb hier bijna alles zelf gedaan. De vloer gelegd, de kasten gemaakt. Dit is ons werk. We hadden niets. Geen rooie cent."

Eerst was er het plan 'om voor onszelf te beginnen'. Na het zien van een film op televisie werd duidelijk dat het een hoedenwinkel moest worden. "We wisten helemaal niets van hoeden. Ik

had zelfs nog nooit gehoord van een hoedenspecialzaak."

Het begin was moeilijk. Erg moeilijk. Robert struinde beurzen en braderieën af om zijn waren aan de man te brengen, ging ook met hoeden langs de verzorgingshuizen. "Feitelijk werkten we om onze schulden te betalen", vertelt Thea.

De ommekeer kwam toen ze zelf hoofddeksels gingen inkopen om aan diverse winkels en ketens te verkopen. "De eerste vijf jaar van Hatland hebben we gewoon hier aan de Luttekestraat gezeten. Dat kun je bijna niet meer voor stellen."

In de afgelopen vijftien jaar is een band ontstaan met de klandizie. Zoals de dametjes uit Roosendaal die eens in het jaar een dagje in Zwolle gingen winkelen en steevast de hoedenzaak binnenstapten. De burgemeester of die man uit Amerika die zelfs nog een schilderij achterliet en de jongen uit Zuid-Afrika die bij elk familiebezoek een petje van Ruesink móest kopen. Het zijn mooie herinneringen.

Ook al is de zaak tijdens het interview gesloten, als aan de deur wordt getrokken, kan Thea het niet over haar hart verkrijgen de meneer weg te sturen. Een kwartiertje later stapt de man met pet en al goedgehumtst de deur uit. "Ach ja, zo'n man laat je toch niet staan?"

Ook bij Thea komen tijdens het gesprek diverse herinneringen boven. "Dit plekje beneden was mijn atelier. Hier zat ik vaak aan een bruidshoed te naaien. Meestal midden in de nacht." Of het Urker viltje. "Met een speciale mal maakte ik dan van een 'gewone' herenhoed een Urker viltje voor bij de klederdracht."

Aan alles komt een eind. Robert schat dat er nog een duizend hoeden en petten op de plank liggen. "We blijven open tot we alles hebben verkocht of als het eind december is." Het betekent geenszins het einde van zijn zakelijke ambities. "Dan gaan we ons nog meer richten op Hatland. We zijn dit jaar begonnen in België, waarom zou de rest van Europa niet volgen?"